EL VI

per Teodor Ramió.

Els pàmpols.

Una calor feixuga plana damunt les coses,
la terra s'aclivella i escup un baf ardent;
les cases i muntanyes al lluny resten confoses
cobertes per un tel de sol i aire calent.

A la vinya, els ceps de soques retorçades
estenen els seus pàmpols, cobrint el fruit daurat
posant-lo a cobert de totes les mirades
com lloca que amb ses ales, cobreix els polls que han nat.

El raïm es madur; la fina pell reventa
una perdiu que passa, gronxant-se sota el cel;
s'abat sobre la vinya, esguarda el camp atenta
i pren el raïm, salta, aixeca el vol contenta
portant dintre el seu bec un regalim de mel.

Verema.

Corbats sobre dels ceps, amb mà segura i forta
els mossos amb tisores la vinya van buidant
i amb l'última samal que el carro se n'emporta
la vinya se reposa del seu treball gegant.

En el celler humit, amb llum d'atxes enceses
els homes hi trepitjen el dolç fruit, aixecant
les mans enlaire com unes veles esteses
i els peus nusos s'enfonsen en el most roig com sang.

I aquella estança gris, que sempre está deserta
on tot es resclosit, tenebrós, trist i vell
en venir el Setembre cada anyada es desperta
i barreja el seu baf, com d'una tomba oberta
amb l'olor torbadora del dolç vinet novell.